JORDI TURULL

«Els que tenen por de les urnes són els que ens amenacen»

Format i covat a la Joventut Nacionalista –el gran viver– , Jordi Turull ha estat un dels dirigents de Convergència Democràtica que ha fet la carrera dins el partit. Discret, efectiu i auster, la seua darrera destinació havia estat president i portaveu del grup parlamentari de CiU. Les darreres eleccions el van situar en la mateixa responsabilitat però ja en les files de Junts pel Sí. Juntament amb Josep Rull, ha participat en cadascuna de les reunions que han trenat amb penes i treballs el pacte amb la CUP.

*Entrevista de **Vicent Sanchis***
*Fotografia de **Jordi Play***

Turull és un dels polítics més sobris del país –les llengües més malvades en podrien dir "inexpressiu"–. Va per feina sense immutar-se gaire. Però avui arriba a l'entrevista encara sota els efectes de la negociació amb la CUP. Amb un lleuger punt desbordat i amb presses, contingudes, per una altra reunió immediata.

—Hi ha pacte, després de tres mesos convulsos. N'ha quedat satisfet?

—Sí, però amb un sentiment agredolç. Així ho vaig dir l'altre dia al Parlament.

—Per què agre?

—Perquè ha significat el sacrifici per part d'una persona que per a nosaltres tenia tot el dret del món a continuar amb un paper rellevant en el procés com és el president Mas. I dolç, perquè ens permet portar a terme els objectius que van fer que ens presentéssim com a Junts pel Sí a les eleccions.

—Però ho han fet perquè Artur Mas així ho ha volgut...

—Sí, exacte. El gest surt d'ell. Però continua sabent greu. Si mira la intervenció que vaig fer l'altre dia al ple d'investidura, hi ha una part emotiva, personal, fins i tot política, de dir que sap greu que una persona que tenia tot el dret i la legitimitat democràtica hagi hagut de fer aquest gest. Aquesta és la part agra. La part dolça és que això ens permet anar on volíem anar, ens dóna operativitat i eficàcia en el procés, i que la persona proposada reuneix de totes les garanties per poder fer-ho bé.

—Tot, per evitar eleccions.

—Tot, per no engegar en orris el mandat democràtic del 27 de setembre, que és històric i contundent.

—Es podria haver confirmat i renovat en unes noves eleccions.

—Es podria haver renovat, sí, però això voldria haver dit el gran fracàs dels polítics. Quina legitimitat teníem de dir a la gent que en unes pròximes eleccions sí que ho farien bé?

—I quan els diuen que vostès tenen por de les urnes?

—Els que ens diuen que tenim por de les urnes són els que quan obeïm un mandat democràtic ens amenacen amb querelles i ens porten als tribunals. Si algú ha demostrat que no té por de les urnes, som nosaltres.

—El president Mas va demanar compensacions a la CUP, que reconegueren els seus errors i que prescindiren de dos diputats. Li sembla bé aquest plantejament?

—Com que nosaltres hem fet autocrítica, cadascú l'ha de fer també en la proporció que li pertoca. Crec que al document la CUP ho fa explícitament. Diuen que no ho han fet prou bé, entre altres coses, com admeten, perquè han posat en dubte la voluntat de portar a terme el compromís de Junts pel Sí el 27 de setembre. Cadascú ha d'assumir les culpes en la seva proporció. Ara, també haig de dir una cosa. Això ho deien diumenge, i ara no ens hi podem recrear. El que hem de fer ara és generar el màxim de complicitats perquè vagi bé l'estabilitat parlamentària i per tirar endavant el full de ruta.

—Sense ànims de trencar-la, la CUP es va comprometre a fer renunciar les dues diputades que més agressives s'havien mostrat contra vostès, i després resulta que les persones que se'n van ho han fet a les palletes... Un d'ells fins i tot acceptava la investidura d'Artur Mas. No se senten enganyats?

—És veritat que no es van posar noms i cognoms, però tots ens vam entendre. I ha anat d'una altra manera. Ara, hem de mirar sobretot de no tornar a generar un estat de desànim o d'enfrontament entre els que estem d'acord. Aquest és un tema de rebotiga que mirarem d'aclarir amb la CUP. Però no pot semblar que la primera setmana ens tirem els plats al cap. Ara

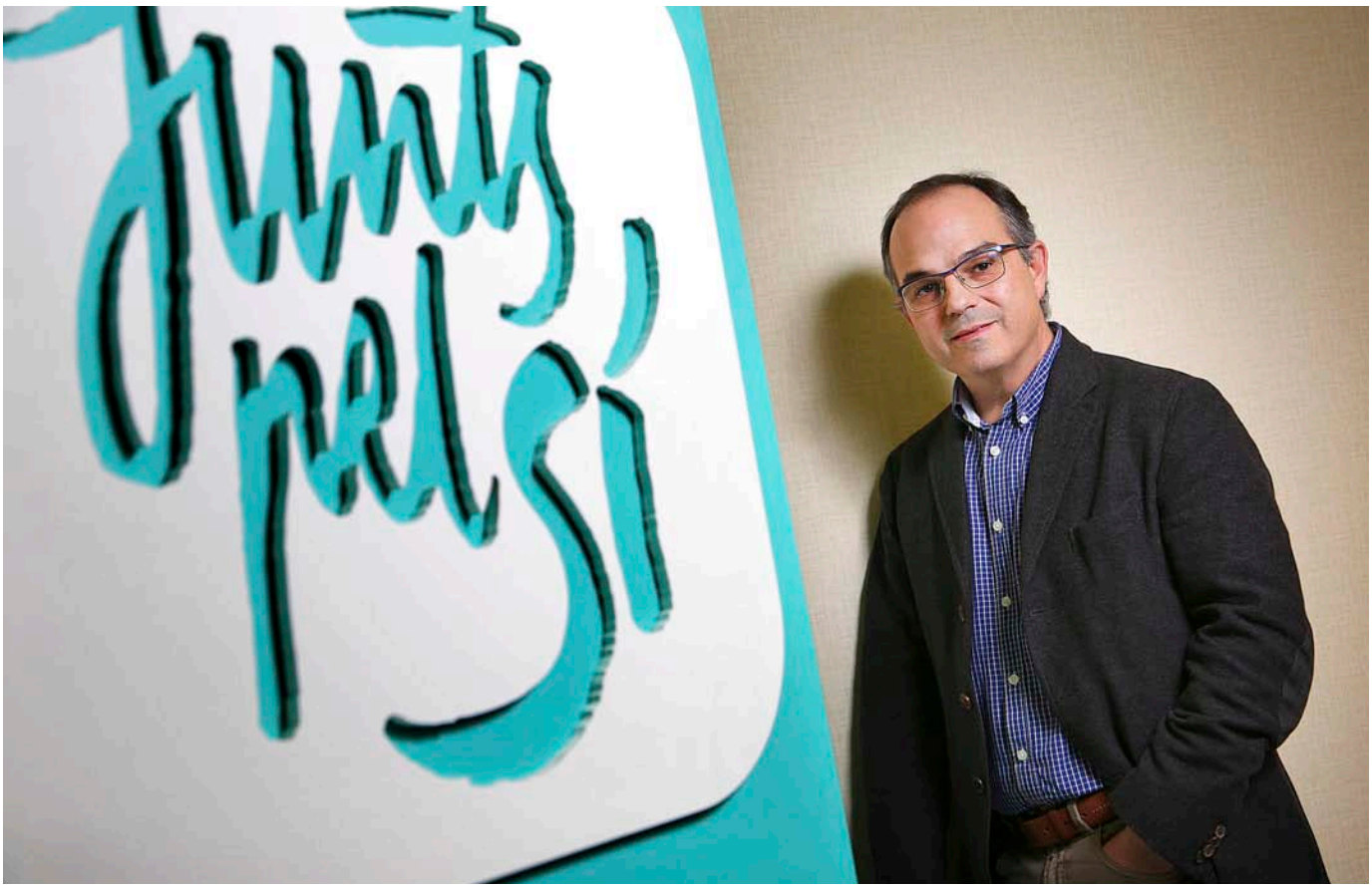

es tracta de mirar com donem ritme a l'acord...

—És optimista amb l'acord? És prou garantia d'estabilitat futura?

—Necessito ser optimista. Si no, malament. El mandat és tan important, el full de ruta és tan clar, hem comprovat que cada vegada que hem arribat a un acord –i aquesta n'és l'enèsima prova–, que hi ha hagut unitat, l'estat d'ànim de la gent del país es torna a disparar, que no podem tornar a anar a batzegades. Aquest procés no pot anar a batzegades i crec que això la CUP ho ha assumit. Les primeres hores de gestió d'aquest acord de moment van en la línia i el to és positiu. El to és bo. Per tant, no hi ha res a dir.

—Quan arribe el moment d'aprovar els pressupostos o quan no es puguen fer determinades prestacions socials, perquè la Generalitat encara no té els recursos necessaris, què passarà?

—Nosaltres hem de portar a la CUP tota la informació perquè se'n puguin fer un judici de valor. Quan vam negociar l'annex de la declaració de sobirania, on es parla del deute, aquell paràgraf surt d'una reunió d'unes quantes hores de gent del Departament d'Economia amb representants de la CUP. Allà es van adonar de la dimensió de la tragèdia de les finances de la Generalitat.

—Però després van criticar durament el pla de xoc per "insuficient".

—Perquè ells, segons quines coses, no les pagarien i nosaltres sí, perquè és obligat pagar-les, perquè aquest és un Estat de dret, i si has adjudicat una concessió, no la pots traure. El que no farem, de tota manera, és ensenyar-los uns pressupostos i dir-los que els han d'aprovar. El que farem serà submergir-nos en els números i que vegin a què responen aquelles determinades partides. En paral·lel, el que hem quedat amb la CUP és posar en molta evidència, per si algú encara en dubta, el nivell d'espoli fiscal que patim i el nivell d'ofegament a què ens sotmet Madrid cada dos per tres. Què fan cada vegada que ens han de donar els diners. El sectarisme del senyor Montoro aplica a les engrunes que ens dóna.

—L'espoli, les engrunes i el sectarisme persistiran guanye qui guanye a Madrid.

—Ho veurem. Però fixem-nos que aquest és un Govern de Junts pel Sí, amb instruccions diferents en les diferents conselleries. Després, algú potser arribarà a la conclusió que si el Departament d'Economia es portava des d'un determinat àmbit polític i ara això ha canviat de color, i la conclusió és la mateixa, potser algú dirà que això no és victimisme, que són faves comptades, que és el que hi ha.

—Acabem, senyor Turull. El límit de 18 mesos es manté o, com vostès diuen ara, amb el canvi de president això també ha canviat?

—Nosaltres sempre hem dit que volem fer-ho com abans millor, però amb totes les garanties. Poden ser-ne quinze com vint-i-tres. Els divuit mesos és un horitzó que nosaltres creiem possible, però, és clar, ja n'han passat tres des del 27 de setembre. Per tant, en portem tres i ja no seran divuit. Quan et marques un termini no vol dir que, si no hi arribes, és un fracàs. Aquí ningú es pot encantar i del que es tracta és d'anar per feina. La partitura hi és i ara tots els departaments la tindran. Cadascú en l'àmbit que l'afecti. Hem de marcar-ne el ritme i no ens podem encantar. •